

V SPOMIN POLDKI ŠTIGLIC

V 59. letu starosti nas je 4. aprila 1981 zapustila naša draga Poldka Štigličeva. Huda, neozdravljiva bolezen je bila močnejša od močne volje in neizrekljivega Poldkinega hrepenenja po življenju, delu in ustvarjanju.

Množica Ločanov in Poldkinih prijateljev in znancev od drugod jo je spremljala na njeni zadnji »predstavi«; pokopali smo jo v Lipici 7. aprila letos.

Številni njeni cicibani iz telovadnice, pionirji, igralci Loškega gledališča, borci, športniki, amaterski igralci, taborniki, sodelavci in prijatelji smo nemo stopali za krsto, v kateri je počivalo izmučeno truplo naše Poldke, za katero smo vedno menili, da je neusahljiva.

Poldka je kot zavedno slovensko dekle sodelovala v narodnoosvobodilnem gibanju že v letu 1942. V razcvetu svoje mladosti se je maja 1943 vključila v vrste tistih, ki so z orožjem v rokah bili neenakopraven boj s sovražnikom. Bila je bolničarka v Žirovski četi Škofjeloškega odreda.

Njena soborka, dolgoletna prijateljica Brigita Vrabec-Ljubinica mi je razkrila korenine Poldkinega tovarištva, vedrine in življenjske topline. Skupaj sta bili na Ožboltu, skupaj v žirovski hajki. Dekleta so bila v četi v manjšini, zato so za svoje soborce postorile tudi vsa ženska opravila. Že v partizanih je Poldka na vsakem mitingu navdušeno recitirala borbene partizanske in domoljubne pesmi. Obiskovala je ljudi v škofjeloških hribovskih vaseh in jim vračala vero v pomembnost in nujnost narodnoosvobodilnega boja.

Vedrina in življenjski optimizem sta jo rešila tudi begunjske temnice, kamor so jo zaprli po zajetju v žirovski hajki. Njena mati, znana »loška nona« jo je s pomočjo svojega nemškega delodajalca rešila iz zloglasnih begunjskih zaporov. Po vrnitvi iz taborišča v Nemčiji je do osvoboditve ilegalno ostala v Bohinjski Bistrici.

Po vojni se je vključila v vrste še naprej zagnanih borcev za čim hitrejšo obnovo porušene domovine. Danes jo vi-

dimo med organizatorji, režiserji in igralci v gledališču, jutri že med taborniki, pojutrišnjem že telovadi s cicibani in pionirji, vmes pa je med udarniki.

Že septembra 1945 je bila med člani Kulturnega društva v Škofji Loki, ki je začelo obnavljati bogato tradicijo amaterskega kulturnoumetniškega delovanja v Škofji Loki. Bila je vodilna igralka pa tudi režiserka mladinskih iger v vseh razvojnih obdobjih loške dramatike — od Kulturnega društva, preko Sindikalnega kulturnoumetniškega društva, »KUD Tone Šifrer«, pa DPD »Svoboda« do današnjega Loškega gledališča. »Škofjeloško amatersko društveno prosvetno življenje in delo je bilo od leta 1945 pa do današnjih dni v nenehnem nihanju, rasti in upadu; to pa so pogojevala iskanja novih oblik dela in delovanja, večja ali manjša finančna podpora, naklonjenost odločujočih faktorjev kulturnemu delovanju.

To pa je tudi vzpodbujalo ali pa hromilo delo nekaterih vztrajnih amaterskih kulturnih delavcev« — tako je zapisal kmalu za njo umrli profesor Janko Krek v Loških razgledih 19, 1972.

Ne glede na rasti in upadanja dramskega amaterizma v Škofji Loki pa je bila Poldka Stigličeva vedno v gibanju, vedno na odru, vedno v središču vznemirjajočega gledališkega vrveža. Trideset let je bila gonilna sila vseh loških igralskih skupin in druščin. Igrala je med starejšimi igralci, pa med mlajšimi in tudi v njihovih kombinacijah in variantah, ki so bile najbolj občutljive za složno delo. Ob njej in z njo je rasla in napredovala plejada nadarjenih mladih loških igralcev, ki bodo v prenovljenem gledališču nosili teža bremena ponovnega oživljanja loške amaterske dramatike.

Lepo je bilo igrati s Poldko. Neštete vloge, od katerih izdvajam njene nepozabne like matere v »Prostem dnevu«, Hudabivške Mete v »Samorastnikih«, naslovne vloge »Kastelke« ter nadvse uspešnih kreacij v operetah, na Veselih večerih in priložnostnih proslavah je odigrala s tolikšno izvirnostjo, temperamen-

tom in svojstveno samorastniško dovršenostjo, da bi se brez dvoma lahko kosala s poklicnimi igralkami. Veliko priznanje je dobila, čeprav zaradi bolezni odsotna, z lansko podelitvijo Severjeve nagrade.

Še pred njeno prerano smrtjo smo kovali načrte za naprej. Kljub bolezni se je vneto zanimala za vsakršno podrobno dogajanje v času njene odsotnosti. Planirali smo vsebino nove sezone; veselila se je novega odra in nove dvorane. Še nekaj dni pred smrtjo si je želela, da bi šla samo še enkrat čez oder ob polni dvorani gledalcev, tistih, ki so negodovali, če Poldka ni nastopila ali ni imela vloge po njihovem okusu.

Ob mislih na vse njene zasluge za razvoj loškega amaterskega gledališča, izpolnimo njeno iskreno zadnjo željo — napolnimo novo dvorano, oživimo dramsko dejavnost v prenovljenih prostorih Loškega gledališča.

Tako je želela Poldka. Naj bo izpolnitev njene želje naša družbena dolžnost.

Peter Finžgar